

СРЕЋА И НЕСРЕЋА

Сукобе се у путу Срећа и Несрећа, па се почну препирати. Несрећа каже да и она може човека усрећити баш као и Срећа, само кад хоће. Срећа опет вели да не може без њене помоћи.

— Баш могу, — рече Несрећа — ево једног старца где нам иде у сусрет, па ћу покушати. — Помоз' бог стари!

— Бог помаже.

— А што, стари, на леђима

носиш та дрва, зар немаш својих кола?

— Немам, богме, јер сам сиромах, па не могу да купим коња и кола.

— Ево ти тридесет форината, па купи себи једног коња и кола — рече Несрећа.

— Хвала ти на дару, и бог те благословио — рече старац, затим прими новце, спусти их себи у недра и оде својим путем.

— Е, хајд, хајд, видећемо! —
— каже Срећа.

Идући старац даље, ожедни
у путу, па сиђе на реку. Кад
се сагне да пије воде, а оно
му новци испадну из недара
и потону у реци. „Баш сам
несрећан“, помисли старац у
себи, и оде кући, а од своје
бабе затаји све што му се на
путу десило. Сутрадан пода-
пне опанке, па хајд опет у
дрва, а Срећа и Несрећа већ
га чекају.

— Но стари, — пита га Нес-
рећа — где су ти кола? Зар
опет идеш пешице у дрва?

Каже јој старац по души
како је прошао са оним нов-
цем. Расрди се Несрећа, па
вели старцу:

— Ево ти још тридесет фо-
рината, но сад боље отвори
очи куда ћеш с њима.

Узме старац новце и однесе
их кући, па их запреће у бра-
шнари у брашно, па оде да
гледа да купи каква кола и

